

Calonge, en personal

Antoni Calonge Fontcuberta (Caldes de Montbui, 1956 - Barcelona, 1988) fou un dibuixant i pintor que va començar a publicar a partir de 1973 en premsa i revistes com *Bésame mucho* o *Don balón*; paral·lelament es guanyava la vida fent caricatures en una paradeta de la Rambla i venent paisatges d'arquitectures inanimades que signava amb el pseudònim "Paradox". De 1980 a 1988, però, es va dedicar principalment a dibuixar per a *El Víbora*, revista de còmic underground, que justament enguany compleix 40 anys de la publicació del primer número. *El Víbora* congregava al seu voltant el moviment contracultural que es va viure a Barcelona en els inicis de la democràcia; Calonge hi va participar amb una sèrie de protagonistes marginals i subversius que van marcar una època. La primera historieta que va publicar-hi va ser a l'especial: *Toda la verdad sobre el golpe*, de 1981, i la darrera, pòstumament, va ser *Vía Barcelona 93*, en el número 109, de febrer de 1989.

Hi ha molt poca informació bibliogràfica sobre Calonge; de fet, el 1983 Ediciones La Cúpula va publicar un àlbum amb dibuixos inèdits seus, però sense cap estudi preliminar o text introductori. Només se'n va difondre una semblança necrològica en el número 108 de *El Víbora*. Aquesta manca de referents biogràfics, unida a la qualitat de la seva obra, l'originalitat dels seus personatges i la seva mort tràgica i prematura, han fet de Calonge un autor de culte, l'obra del qual és buscada pels col·leccionistes, que creien, fins fa poc, que no existien originals, perquè el propi autor els havia destruïts, fins que el 2015 el Museu Termàlia de Caldes de Montbui va mostrar al públic els dibuixos recuperats per la seva germana en un altell de l'habitatge familiar.

És una sort, per tant, que aquest fons s'hagi recobrat i que una bona part del qual sigui a la Biblioteca de Catalunya; en total són més d'un centenar de dibuixos originals en gran format, majoritàriament acabats i en general acolorits, el 60% dels quals són per a *El Víbora*.

Hem volgut mostrar l'obra d'un autor tant particular declinant el pronom personal; cada àmbit de l'exposició correspon a un pronom personal tònic, que ens serveix per veure com es percebia a si mateix i com era la seva relació amb els altres.

Roser Pintó i Blanca Reyes, Unitat Gràfica
amb la col·laboració d'Antoni Guiral

DIBUIXOS D'ANTONI CALONGE, EXPOSATS

- **Autoretrats d'Antoni Calonge.** [Entre 1976 i 1978?].
- **Ebossos i dibuixos originals de figures femenines.** [Entre 1977 i 1981].
- **Dibuixos originals de caricatures publicats a la premsa.** [Entre 1975 i 1976].
- **Dibuix de la portada *El Malestar en la cultura : Sigmund Freud : Editorial Efg.*** [Entre 1975 i 1980].
- **Dibuixos originals d'Antoni Calonge per a l'editorial Bruguera.** 1975.
- **Ebossos i dibuixos originals d'Antoni Calonge per a la revista *El Víbora*.** [Entre 1975 i 1988].
- **Dibuixos originals de paisatges urbans de Barcelona.** [Entre 1983 i 1987?].

Horari de visita

De dilluns a divendres, de 9 h a 20 h
Dissabtes, de 9 h a 14 h

Biblioteca de Catalunya

Carrer de l'Hospital 56 - 08001 - Barcelona
Tel. 93 270 23 00 - A/e: bustia@bnc.cat

www.bnc.cat

Calonge, en personal

Del 18 de novembre al 17 de desembre de 2019

Biblioteca de Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

1. JO, l'autoretrat

“Sempre estava tancat dibuixant”.

Rosa M. Calonge

“Tenía treinta y dos años, unas gafas un poco pachu-chas, un anorak azul y carretadas de talento. Y siempre había deseado no ser el que era. A lo mejor por eso dibujaba tan bien. A lo mejor por eso conseguía decir la verdad. Pero es difícil vivir si uno se siente incómodo con las gafas, el anorak azul, el cuerpo, el radiador, la cajetilla de Winston, el olor de las calles, los croissants”.

El Víbora

2. TU, la dona

“Calonge va estar casat i va viure un moment d'una especial estabilitat, va ser quan va fer uns dibuixos d'una alegria, una tendresa i uns colors tremends”.

Ferran Vidal

“Calonge va abocar el seu caràcter «obsessiu» en els seus treballs, i va subvertir la quotidianitat amb una forta «base surrealista»”.

Daniel Ausente

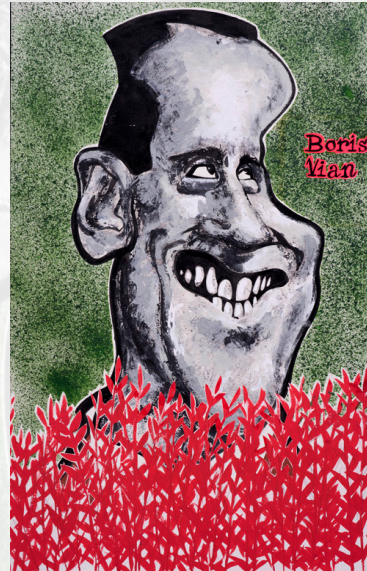
3. ELL, el dibuixant professional

“Era un dibuixant per a dibuixants”.

Miguel Gallardo

“Era diferent de la resta. Hi havia l'Escola Bruguera, uns altres dibuixants que rebien influències de les escoles francobelga i realista, i Calonge no saps ben bé d'on sortia, era molt expressiu i deformava els objectes amb una visió molt plàstica i tenia uns colors molt bonics”.

Daniel Ausente

4. NOSALTRES, El Víbora

“Els que vam començar a *El Víbora* no teníem experiència en el còmic, com sí que en tenien els de la generació anterior, i Calonge tenia una tècnica de belles arts molt important i feia uns olis increïbles. A *El Víbora* tots érem uns excèntrics. Ell era tan perfeccionista que no admetia cap mena d'error i el seu ús de la perspectiva era increïble. Ningú més tenia l'habilitat que tenia ell”.

Miguel Gallardo

“A veces, cuando venía a la redacción de la revista, había que tener un poco de cuidado porque si, de repente, pensaba que no era bueno, lógico, comprensible o sensato, lo que acababa de dibujar iba y, sin más, lo rompía”.

El Víbora

5. VOSALTRES, El Víbora sense Calonge

“Calonge és recordat amb respecte i pena perquè va morir massa aviat. Els seus col·legues reconeixen que era molt bo. Hauria arribat més lluny”.

Daniel Ausente

“Els dibuixants de la primera fornada d'*El Víbora* van aprendre a dibuixar quan van entrar a la revista; en canvi, Calonge, quan hi va entrar, als 23 anys, era pràcticament un veterà”.

Ferran Vidal

6. ELLS, els habitants dels dibuixos

“Jo crec que coneixia la historieta francesa i italiana de finals dels anys 60 i també l'*underground* nord-americà del mateix període, però el seu estil és indefinible, no seguia cap línia concreta i les seves historietes eren sempre una sorpresa”.

Antoni Guiral

“Es va fixar en els racons més anònims i ignorats d'una casa, els culs dels radiadors, els desaigües, les papere-res... Va fer una mena de lliçó franciscana i va extreure grandesa del que és insignificant. També va fer paisatges apocalíptics, entorns molt castigadors i éssers marginals i al límit”.

Miguel Gallardo